

22 Απριλίου 2022

Όταν ο Θεός πεθαίνει...

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Στα πολλά και ποικίλα προβλήματα της ζωής, προσωπικά ή συλλογικά, τοπικά ή παγκόσμια, μπορεί να αναρωτηθεί ο άνθρωπος: «πού είναι ο Θεός; Γιατί σιωπά; Υπάρχει;»

Πράγματι, φαίνεται ως να μην νοιάζεται για μας, να βαρέθηκε να ασχολείται με μας ή, ενδεχομένως, να είναι ανύπαρκτος. Πειρασμοί - λογισμοί σε κρίσιμες, οριακές στιγμές.

Η Μεγάλη Παρασκευή του Ιησού κατανοείται στο σημείο που βιώθηκε η δική μας Μεγάλη Παρασκευή.

Αν ένοιωσες εγκατάλειψη απ' όλους.

Αν είσπραξες απόρριψη.

Αν γεύτηκες τη σιωπή του Θεού.

Αν βίωσες τη λύπη «έως θανάτου»,

Τότε μπορείς να ταυτιστείς με το Χριστό ή, μάλλον, να καταλάβεις κάπως το δικό Του Γολγοθά. Και, σίγουρα, δεν μπορείς να του πεις «γιατί σε μένα;».

Ο θάνατος του Θεανθρώπου επιφανειακά αποδεικνύει την αποτυχία Του. Μόνος, εγκαταλελειμμένος από τους μαθητές και το πλήθος που πριν λίγες μέρες κραύγαζε το «Ωσαννά», χωρίς τη δόξα του Υιού του Θεού, μέσα στη σιωπή του Πατέρα Του, κατεβαίνει στον τάφο.

Πέθανε! Τι χειρότερο μπορεί να συμβεί; Κι ας είναι Θεάνθρωπος! Τον κηδεύουν οι Μυροφόρες, ο Αγαπημένος Μαθητής, ο Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας και η Μητέρα Του. Στον τάφο καταλήγει ο Μεγάλος Διδάσκαλος!

Όταν όλα βεβαιώνουν την αποτυχία και ο θάνατος είναι το Αμήν της ιστορίας σου,

καθώς του Κυρίου σου, τότε μπορείς να προσδοκάς την ανάστασή σου, καθώς ο Κύριός σου.

Ποια λογική μπορεί να ερμηνεύσει το θάνατο του Θεανθρώπου και του ανθρώπου;

Πώς να αποδείξεις την Ανάστασή Του και να αναμένεις τη δική σου, αφού ανατρέπονται τα δεδομένα;

Στη σιωπή του Θεού και τη φαινομενική απουσία Του, ετοιμάζεται η «άλλη βιοτή, της αιωνίου απαρχής». Για να τη ζήσεις χρειάζεται το «απαρνησάσθω εαυτόν» – τη λογική, το θέλω σου, τα χαρίσματά σου- και να Τον εμπιστευθείς, κυρίως όταν Εκείνος σιωπά και φαίνεται ως να μην υπάρχει για σένα, ως να πέθανε για σένα.

Μεγάλη Παρασκευή! Με τον Επιτάφιο στολισμένο με λουλούδια που σηματοδοτούν τη Ζωή. Μέσα στα λουλούδια βρίσκεται η Εικόνα του Ιησού Χριστού που, άφωνος και χωρίς ζωή, ετοιμάζει το «Ανάστα ο Θεός».

Στηριγμένοι στη δική Του πορεία, από το θάνατο στη Ζωή, μπορούμε να ελπίζουμε και να πορευόμαστε με τη βεβαιότητα ότι τον τελευταίο λόγο δεν τον έχουμε εμείς, ό,τι και να είμαστε, όπως και να ζούμε, αλλά Εκείνος που νίκησε το θάνατο με το θάνατο.

«Πώς σε κηδεύσω, Θεέ μου;»

Πώς να κατανοήσουμε το θάνατο και την ταφή σου; Πώς να δεχτούμε την αποτυχία και την απογοήτευση που η ζωή μας βεβαιώνει;

Έλα, καθώς ξέρεις και σε χρόνο που θέλεις, και χάρισέ μας ελπίδα Αναστάσεως. Αμήν!

<https://bit.ly/3vwMY1T>